

продължаваше да си живѣе само-
тень въ стаичката до училището.

Вечерь прибираше своите животни и ги караше да си играятъ:

— Балканъ, хвани Мечо за крака!

Вълчето захапваше единиятъ кракъ на мечето и го подръпваше.

— Мечо, удари му полекичка една плѣсница. Защо те закача?

И се заливаше отъ смѣхъ.

Ако тогава нѣкой погледнѣше презъ прозорчето, бѣрзо започваше да се кръсти и да шепне страхливо:

— Магъосникъ е даскалъ Христо.
Магъосникъ и туй-то !

помислилъ, че ледътъ е дебель и се опиталъ да премине напрѣко. На брѣга се суетѣха нѣколцина, викаха, ржкомахаха и не правѣха нищо да помогнатъ.

Даскалъ Христо премѣри съ очи разстоянието отъ него до давещия се, подскочи и се гмурна въ водата. Парчетата разчупенъ ледъ му преграждаха пѫтя, ала той ги отмѣтваше, провираше се между тѣхъ, достигна полумъртвия отъ страхъ и студъ човѣкъ и го изтегли.

Край брѣга на рѣката се бѣха насибрали вече много граждани.

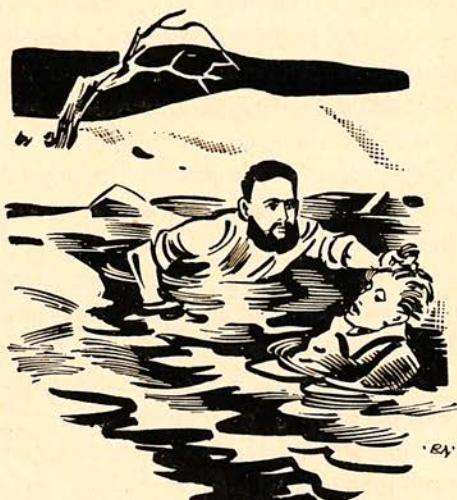
*

Зимата дойде бѣрзо! Донесе я на крилата си ледениятъ вѣтъръ отъ северъ. За една нощъ покри земята съ прѣспи снѣгъ, затвори пѫтищата, заледи малката, но дѣлбока рѣка, край градчето.

Даскалъ Христо разпусна децата, нахрани се, облѣче дебелото си палто и излѣзе да се поразходи. Той обичаше да ходи зиме по снѣга, да диша чистия свежъ въздухъ и да си спомня зимата въ своя роденъ градъ, малкиятъ градъ далечъ задъ Дунава, скътанъ въ пазвитъ на Балкана.

Потъналъ въ спомени, даскалътъ газеше рохкавия снѣгъ и неусѣтно приближаваше рѣката. Сепна го единъ отчаянъ викъ за помощъ.

Той се огледа, бѣрзо хвърли палтото си и тичешкомъ се спусна къмъ викащия. Единъ човѣкъ се давѣше въ рѣката. Нещастникътъ

— Да живѣе даскалъ Христо! —
викаха тѣ. — Браво, даскале!

Даскалътъ се наметна съ палтото си и бѣрзо тръгна за къмъ кѣщи. Мокритъ му дрехи замрѣзваха по него, но очитъ му горѣха доволни, че бѣше направилъ едно добро дѣло.